

**LBRIS**

We know  
books

**JULIA QUINN**

**DIN CAUZA  
DOMNIȘOAREI  
BRIDGERTON**

Traducere din limba engleză  
ELENA MACOVICIUC

**LITERA**  
București

## Capitolul 1

*Acoperișul unei ferme abandonate  
La mijlocul drumului dintre reședințele Aubrey și Crake,  
în Kent, Anglia, 1779*

Nu era vorba că lui Billie Bridgerton îi lipsea simțul realității. Dimpotrivă, era destul de sigură că era unul dintre cei mai practici oameni pe care-i cunoștea. Dar, spre deosebire de alte persoane vigilente, ea alegea ocazional să ignore delicata voce a rațiunii care-i șoptea în mintea ei. Era convinsă însă că asta nu putea fi considerată nesăbuiță. Faptul că ignora această voce prevestitoare era o decizie conștientă, luată după o analiză (oarecum) atentă a situației în care se afla. Și, spre meritul ei, când Billie lua o decizie – una pe care majoritatea oamenilor o considerau de-a dreptul prostească –, ateriza de obicei în picioare.

Mai puțin atunci când nu se întâmpla asta.

Ca acum.

Se uită la tovarășa ei.

– Ar trebui să te strâng de gât.

Tovarășa ei scoase un mieunat oarecum indiferent.

Billie mârâi, un sunet deloc tipic unei lady.

Pisica analiză zgomotul, consideră că nu merita o reacție și începu să se lingă pe labe.

Billie se gândi la standardele de demnitate și decență, hotări că erau ambele supraestimate și răspunse cu o strâmbătură imatură.

Nu se simți mai bine.

Cu un mormăit obosit, își ridică privirea spre cer, încercând să estimeze ora. Soarele era bine ascuns în spatele unui strat de nori, ceea ce-i complica sarcina, dar era cel puțin ora 16.00. Își dădu seama că era prinsă acolo de o oră, și plecase din sat la 14.00. Dacă punea la socoteală cât îi luase ca să meargă...

La naiba, ce mai conta cât era ceasul?! Asta nu avea s-o ajute să se dea jos de pe acoperișul ăsta afurisit.

– E numai vina ta, îi spuse ea pisicii.

În mod previzibil, aceasta o ignoră.

– Nu știi ce voiai să faci în copacul ăla. Orice fraier și-ar fi dat seama că nu aveai cum să cobori.

Orice fraier ar fi lăsat-o acolo, dar nu și Billie. Când auzise mieunatul, era deja cățărata până la jumătatea copacului, înainte chiar să-și dea seama că nici măcar nu-i plăceau pisicile.

– Și chiar nu-mi place de tine, spuse ea.

Vorbea cu o pisică. Așa ajunsese. Își schimbă poziția, scâncind când dresul i se prinse de una dintre țiglele uzate de vreme. Obstacolul îi forță piciorul într-o parte, iar glezna, care îi pulsa deja, urlă în semn de protest.

Sau poate gura îi urlă. Nu se putu abține. O *durea*.

Se gândi că putea fi mai rău. Era sus în copac, la aproape trei metri de acoperișul fermei, când pisica o scuipase, scosese ghearele și amândouă se rostogoliseră.

Evident, animalul căzuse cu o eleganță acrobatică, aterizând pe acoperiș fără răni și în patru labe.

Billie nu știa sigur cum aterizase, dar o durea cotul, simțea înțepături în șold și jacheta îi era sfâșiată, cel mai probabil de la ramura care se rupsese sub ea, în timpul căderii.

Dar cel mai tare o dureau glezna și piciorul. Dacă ar fi fost acasă, le-ar fi ridicat pe niște perne. Avusese parte de o mulțime de glezne luxate, uneori în cazul ei, și de mai multe ori în cazul altora, și știa

ce să facă. Comprese reci, piciorul ridicat, vreunul dintre frați obligat să o îngrijească...

Unde erau slugile ei când avea nevoie de ele?

Apoi însă, undeva în depărtare, văzu o frântură de mișcare, și era evident un om, asta dacă animalele din zonă nu deveniseră bipede.

– Hei!!! strigă ea, apoi se gândi mai bine și țipă: Ajutor!

Dacă n-o înșela privirea – și n-o înșela, din moment ce până și prietena ei cea mai bună, Mary Rokesby, recunoscuse că ochii lui Billie Bridgerton n-ar fi îndrăznit să nu fie perfecți –, persoana din depărtare era un bărbat. Și nu exista bărbat cunoscut care să ignore strigătul de ajutor al unei femei.

– Ajutor! strigă din nou, simțindu-se ușurată când bărbatul se opri.

Nu-și dădea seama dacă acesta se întorsese spre ea. Vederea perfectă avea și ea limitele ei, așa că strigă din nou, de data asta cât de tare putu, și aproape scânci de ușurare când gentlemanul – dă, Doamne, să fie un gentleman, dacă nu din naștere, cel puțin prin comportament – începu să se îndrepte spre ea..

Doar că nu scânci. Nu făcea niciodată așa ceva. Niciodată n-ar fi fost genul ăla de femeie.

Cu toate astea, inspiră pe neașteptate – un zgomot surprinzător de puternic și de strident.

– Aici! strigă ea, dându-și jos jacheta, ca s-o fluture.

Nu avea nici un sens să încerce să pară demnă. Până la urmă, era blocată pe un acoperiș, cu o gleznă luxată și o pisică păduchioasă.

– Domnule! strigă ea. Ajutor! Vă rog!

Mersul bărbatului se ajustă ușor spre direcția din care se auzea zgomotul, și acesta își ridică privirea. Cu toate că era în continuare prea departe pentru ca privirea perfectă a lui Billie să-i vadă fața, aceasta știa.

Nu. Nu. *Nu*. Oricine, dar nu el.

Dar bineînțeles că era el. Pentru că cine altcineva ar fi putut să treacă prin apropiere când era în cel mai nefericit moment

al vieții ei, cel mai jenant și ciudat, singura dată când avea nevoie să fie salvată?

– Bună, George, spuse ea, după ce bărbatul se apropiase destul de mult ca s-o audă.

Acesta își puse mâinile în șolduri și o fixă cu privirea.

– Billie Bridgerton, zise el.

Tânăra îl așteptă să adauge:

„Ar fi trebuit să-mi dau seama.“

Bărbatul n-o făcu, și cumva asta o irită și mai mult. Lumea nu era în echilibru când ea nu putea să prezică fiecare cuvânt exagerat și pompos care se rostogolea din gura lui George Rokesby.

– Te bronzezi? o întrebă el.

– Da, m-am gândit că mi-ar prinde bine câțiva pistrui în plus.

Bărbatul nu răspunse imediat. În schimb, își scoase pălăria, dezvăluind un cap nepudrat, cu păr des, de un șaten-deschis, și se uită la ea cu o privire fermă, cercetătoare. Într-un final, după ce-și așeză cu atenție pălăria pe ce fusese cândva un zid de piatră, își ridică privirea și spuse:

– Nu pot spune că nu-mi place situația asta. Dar doar puțin.

O mulțime de răspunsuri dansau pe limba lui Billie, dar își reaminti că George Rokesby era singurul om din apropiere, și, dacă voia să simtă pământul sub picioare înainte de 1 Mai, trebuia să se poarte frumos cu el.

Cel puțin până o salva.

– Cum ai ajuns acolo?

– Pisica, spuse ea, pe un ton care ar fi putut fi descris cu indulgență drept clocotitor.

– A.

– Era în copac, îi explică ea, fără să știe de ce.

Nu era ca și cum bărbatul îi ceruse explicații.

– Am înțeles.

Chiar înțelesese? Billie avea îndoieli.

– Mieuna. Nu puteam s-o ignor.

– Sunt convins de asta, spuse el.

Cu toate că vocea lui era perfect cordială, Billie era convinsă că George râdea de ea.

– Unii dintre noi suntem niște indivizi plini de compasiune și atenție, adăugă ea.

Bărbatul își înclină capul.

– Buni cu copiii mici și cu animalele?

– Exact.

George ridică din sprânceana dreaptă, în acel mod monstruos de enervant, tipic lui Rokesby.

– Unii dintre noi chiar se poartă frumos cu copiii mari și animalele.

Billie își mușcă limba. Mai întâi figurativ, apoi la propriu. „Poartă-te frumos“, își reaminti ea. „Chiar dacă asta te omoară...“

Bărbatul zâmbi sec. Ei bine, cu excepția celui rânjet din colțul gurii.

– Fir-ar, o să mă ajuți să cobor? răbufni ea, într-un final.

– Ce limbaj! o certă el.

– L-am învățat de la frații tăi.

– Știu. Niciodată nu i-ai putut convinge cu adevărat că ești fată.

Billie se așeză pe mâini. Chiar se așeză pe mâini, atât de sigură era că nu avea să reziste tentației de a se arunca de pe acoperiș, în încercarea de a-l sugruma.

– Niciodată n-am reușit să mă conving că ești, într-adevăr, om, adăugă George, în treacăt.

Degetele lui Billie se încleștară în pumni, ceea ce era foarte incomod, având în vedere situația.

– George, spuse ea, și auzi o mie de lucruri diferite în tonul ei, precum rugămintă, durere, resemnare, amintire.

Ei doi aveau un trecut, și, indiferent de neînțelegerile dintre ei, el era un Rokesby, iar ea era o Bridgerton, și, când dădeau de greu, erau ca parte din aceeași familie.

Casele lor, reședința Crake pentru familia Rokesby și reședința Aubrey pentru familia Bridgerton, se aflau la distanță de numai cinci kilometri, în acest colț verde și intim din Kent. Familia Bridgerton

se afla acolo de mai mult timp. Ajunsesse la începutul anilor 1500, când James Bridgerton fusese numit viconte și primise pământ de la Henry al VIII-lea, dar familia Rokesby o întrecuse în rang din 1672.

Se zvonea că baronul Rokesby, fiind foarte întreprinzător, oferise un serviciu esențial lui Charles al II-lea și, drept recunoștință, acesta îl numise primul conte de Manston. Detaliile din jurul acestei înaintări în rang deveniseră neclare odată cu trecerea timpului, dar opinia generală era că situația implicase o trăsură, niște mătase turcească și două amante regale.

Billie putea să creadă asta. Doar farmecul era moștenit, nu-i așa? George Rokesby putea să fie exact genul de moștenitor rigid la care te-ai aștepta de la un conte, dar fratele lui mai mic, Andrew, avea o *joie de vivre* diavolească – și asta sigur l-ar fi ajutat să intre în grațiile unui crai notoriu precum Charles al II-lea. Ceilalți frați Rokesby nu erau la fel de fermecători, deși bănuia că, la 14 ani, Nicholas încă își perfecționa abilitățile, dar îl întreceau cu ușurință pe George în toate concursurile care implicau farmec și simpatie.

George. Niciodată nu se plăcuseră. Dar Billie nu putea să se plângă. George era singurul Rokesby disponibil în acel moment. Edward era plecat în colonii, mânuind o sabie, sau un pistol, sau cine știe ce altceva, iar Nicholas era la Eton, probabil mânuind tot o sabie sau un pistol, deși spera că erau mai blânde consecințele. Andrew era aici, în Kent, pentru următoarele câteva săptămâni, dar își fracturase brațul, făcând ceva nechibzuit în marină. Nu ar fi putut fi de ajutor.

Nu, George trebuia să fie cel care să o ajute, iar ea trebuia să fie amabilă.

Îi zâmbi. Mă rog, își întinse buzele.

George oftă. Doar puțin.

– Mă duc să văd dacă e o scară în spate.

– Mulțumesc! spuse ea mai înțepat, dar nu crezu că George o auzi.

Mereu avusese un mers rapid, cu pași mari, așa că dispăruse după colț înainte ca Billie să poată fi cu adevărat politicoasă.

Peste un minut, George apăru din nou, având sub braț o scară ce arăta ca și cum fusese folosită în timpul Revoluției Glorioase.

– Ce s-a întâmplat de fapt? o întrebă el, în timp ce aranja scara. Nu e tipic pentru tine să rămâi blocată.

Nu auzise niciodată din partea lui ceva mai apropiat de un compliment.

– Pisica nu a fost atât de recunoscătoare pentru ajutorul meu pe cât aș fi sperat, spuse ea, fiecare consoană fiind un piolet direcționat spre monstruoasa felină mică.

George fixă scara, iar Billie îl auzi urcând.

– O să reziste? îl întrebă ea.

Lemnul părea despicat și scârțâia la fiecare pas.

Zgomotul încetă pentru o clipă.

– Nu contează dacă ține sau nu, nu crezi?

Billie înghiți. O altă persoană poate n-ar fi reușit să-i înțeleagă cuvintele, dar ea îl știa pe bărbatul ăsta de când se născuse, și, dacă exista un adevăr fundamental despre George Rokesby, acela era că este un gentleman. Și n-ar fi întors niciodată spatele unei femei la ananghie, indiferent de cât de fragilă părea scara.

Billie avea probleme, deci el nu avea de ales. Trebuia s-o ajute, oricât de enervantă o considera.

Și chiar o considera așa. Billie știa asta. El nu făcuse niciodată vreun efort ca să ascundă acest lucru, dar nici ea.

Capul lui apăru în fața ei, iar ochii lui albaștri, tipici familiei Rokesby, o fixară. Toți din familia Rokesby aveau ochi albaștri. Fără excepție.

– Porți pantaloni, spuse George, oftând. Bineînțeles că porți pantaloni.

– Doar nu aș fi încercat să mă cațăr în copac purtând o rochie.

– Nu, ești mult prea rațională pentru asta, comentă el, sec.

Billie hotărî să ignore replica.

– M-a zgâriat, spuse ea, arătând spre pisică.

– Serios?

– Am căzut amândouă.

URBIS

We know  
books

George privi în sus.

– Distanța e destul de mare.

Billie îi urmări privirea. Cea mai apropiată ramură era la aproape doi metri, iar ea nu se aflase pe cea mai apropiată ramură.

– M-am lovit la gleznă, recunosc eu.

– Mi-am dat seama de atâta lucru.

Billie îl privi întrebătoare.

– Altfel, ai fi sărit jos.

Billie se uită dincolo de el, la noroiul care înconjura ruinele fermei. Cândva, clădirea aparținuse probabil unui fermier prosper, pentru că avea două etaje.

– Nu, zise ea, analizând distanța. E prea departe pentru asta.

– Chiar și pentru tine?

– Nu sunt idioată, George.

Bărbatul nu încuviință atât de repede pe cât ar fi trebuit s-o facă. Adică nu încuviință deloc.

– Foarte bine, atunci. Hai să te dăm jos, spuse el.

Billie inspiră, apoi expiră și zise:

– Mulțumesc.

George o privi cu o expresie ciudată. Poate neîncredere că Billie pronunțase cuvântul „mulțumesc“?

– O să se întunece în curând, adăugă ea, strâmbându-se în timp ce privi cerul. Ar fi fost groaznic să rămân blocată... Își dresе glasul. Mulțumesc!

Bărbatul încuviință scurt.

– Te descurci cu scara?

– Cred că da. Da.

Avea s-o doară groaznic, dar putea s-o facă.

– Aș putea să te car.

– Pe scară?

– În spate.

– Nu mă sui în spatele tău.

– Nu acolo te-aș vrea, șopti el.

Billie îl străpunse cu privirea.

– Bun, deci, continuă el, urcând încă două trepte. Poți să mergi? Marginea acoperișului îi ajunsese acum la șolduri.

Billie îl privi nedumerită.

– Vreau să văd câtă greutate poți să pui pe glezna aia, îi explică el.

– A, sigur că da, mormăi ea.

Probabil n-ar fi trebuit să încerce asta. Panta acoperișului era în așa fel încât trebuia să stea pe ambele picioare pentru echilibru, iar, în acel moment, piciorul drept era aproape inutil. Dar încercă, pentru că nu suporta să arate nici o urmă de slăbiciune în fața acestui bărbat, sau poate încercă pentru că nu era tipic pentru ea că nu încerce – orice – sau poate, pur și simplu, nu se gândi destul de bine, dar se ridică și căzu, așezându-se jos.

Însă nu înainte ca un scâncet de durere să-i părasească buzele.

George coborî de pe scară și ajunse pe acoperiș într-o secundă.

– Fraiero, șopti el, dar cu afecțiune în voce, sau cel puțin cu cât de multă afecțiune arătase vreodată. Pot să mă uit?

Cu părere de rău, Billie întinse piciorul în direcția lui. Deja își dăduse jos pantoful.

Bărbatul îl examinează, ținându-i călcâiul într-o mână, în timp ce cu cealaltă testa cât de mult putea să-l miște.

– Te doare aici? o întrebă el, apăsând ușor în partea exterioară a gleznei.

Lui Billie îi scăpă un șuierat de durere, apoi se opri și încuviință.

George o palpă într-un alt loc.

– Aici?

Billie încuviință din nou.

– Dar nu la fel de mult.

– Dar ai...

Un fior de durere îi străbătu piciorul, atât de intens, că se simți ca un șoc electric. Fără să gândească, Billie își trase piciorul din mâinile lui.

– Să înțeleg că da, spuse el, încruntându-se. Dar nu cred că e rupt.

– Bineînțeles că nu e rupt! strigă ea.

Era un lucru ridicol pe care să-l spună, pentru că situația nu avea nimic logic. Dar George Rokesby scotea mereu ce era mai rău din ea, și nu ajuta nici faptul că piciorul o durea groaznic.

– E o luxație, spuse George, ignorându-i ieșirea.

– Știu, spuse ea *din nou* irascibilă.

Se ura în acel moment.

George zâmbi sec.

– Bineînțeles că știi.

Lui Billie îi venea să moară.

– O să cobor eu primul, anunță George. Astfel, dac-o să te împiedici, o să pot să-ți opresc căderea.

Billie încuviință. Era un plan bun. Singurul, de altfel. Ar fi fost fraieră să riposteze doar pentru că îl făcuse el. Chiar dacă ăsta fusese impulsul ei inițial.

– Ești pregătită?

Billie încuviință din nou.

– Nu te temi c-o să te dau jos de pe scară?

– Nu.

Fără explicații. Un „nu” simplu. Ca și cum ar fi fost absurd fie chiar și să se gândească la întrebare.

Billie își ridică privirea. Bărbatul părea solid. Și puternic. Și *de încredere*. Mereu fusese de încredere, se gândi ea. Doar că de obicei era prea iritată de el ca să observe asta.

Bărbatul se apropie cu atenție de marginea acoperișului, întorcându-se ca să pună un picior pe treapta de sus a scării.

– Nu uita de pisică, îi zise Billie.

– Pisica, repetă el, aruncându-i o privire care spunea „Glumești!”

– N-o s-o abandonez după tot ce s-a întâmplat.

George scrâșni din dinți, bombăni ceva indecent și se întinse după pisică.

Care-l mușcă.

– Fir-ai a...

Billie se dădu puțin în spate. George părea pregătit să rupă gâtul cuiva, iar ea era mai aproape decât pisica.

– Pisica aia poate să putrezească în iad, mormăi George.

– De acord, încuviință ea *foarte* repede.

Când o auzi, George o privi. Billie încercă să zâmbească, dar nu reuși decât să ridice din umeri. Avea doi frați buni și alți trei în casa Rokesby care ar fi putut la fel de bine să fie frații ei. Patru, dacă-l punea la socoteală și pe George, deși nu era sigură de asta.

Ideea era că-i înțelegea pe bărbați și știa când să tacă.

În plus, se săturase de animalul ăla. Să nu se mai spună că Billie Bridgerton era sentimentală. Încercase să salveze animalul pentru că era lucrul corect pe care să-l facă, apoi încercase să-l salveze din nou, doar pentru că părea o risipă a eforturilor ei anterioare să nu facă asta, dar acum...

Privi animalul.

– Ești pe cont propriu.

– Cobor eu primul, spuse George, pășind pe scară. Vreau să fii chiar lângă mine, astfel, dac-o să te împiedici...

– O să cădem amândoi?

– O să te prind, mormăi el.

Billie glumise, dar nu părea indicat să spună asta.

George se întoarse ca să coboare, dar, când se întinse să-și pună piciorul pe treapta de sus, pisica aventuroasă, căreia se pare că nu-i plăcea să fie ignorată, scoase un urlet ascuțit și îi fugi printre picioare. George se lăsă pe spate și începu să fluture din mâini.

Billie nu gândi. Nu fu atentă la picior sau la echilibru, pur și simplu se aruncă înainte și îl prinse, trăgându-l înapoi în siguranță.

– Scara! strigă ea.

Dar era prea târziu. Împreună, priviră scara cum se întoarse, se roti și apoi căzu cu o eleganță ciudată la pământ.